

28. december d. å. behandlet de for retten foreliggende spørgsmål og har besluttet over for indenrigsministeriet at afgive sålydende

udtalelse:

I betragtning af, at der er nogen udsigt til, at hovedstadskommissionen i en nærmere fremtid vil afgive betænkning, og at gennemførelsen af kommissionens planer, efter hvad der er bekendt herom, vil få en sådan indflydelse på hovedstadskommunernes økonomiske forhold, at den kommunale nyordning i sig selv vil nødvendiggøre en revision af udligningsordningen mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner, er rettens medlemmer enige om, at det vil være uhensigtsmæssigt at gennemføre en sådan revision på indeværende tidspunkt. Retten indstiller derfor, at den i hovedstadsudligningslovens § 17, jfr. lov nr. 595 af 21. december 1945, fastsatte frist for afgivelse af voldgiftsrettens udtalelse angående spørgsmålet om lovens revision udskydes 2 år til udgangen af året 1948, og at lovens § 16, jfr. lovanordning af 23. december 1944, søges ændret derhen, at forslag til revision af loven skal fremsættes senest i den ordinære rigsdagssamling 1949—50. Man fremhæver imidlertid, at retten anser det for betydningsfuldt, om den kunne påbegynde sit arbejde med gennemgang af loven allerede i året 1947, og at den lægger vægt på, at arbejdet hermed i det hele fremmes mest muligt.

Retten har dog allerede nu måttet beskæftige sig med spørgsmålet om, hvorvidt der efter udløbet af skatteåret 1946—47 bør indrømmes nogen dekort i Gentofte kommunes udligningstilsvær til Københavns kommune og da hvilken.

Således som lovens § 9 er udformet, ydes der ingen dekort efter udgangen af nævnte skatteår, medmindre der ved lov udtrykkeligt træffes anden bestemmelse, men det har efter de foreliggende forhold ikke været voldgiftsretten muligt inden for den til rådighed stående tid at gennemføre en så dybtgående undersøgelse af kommunernes økonomiske forhold, som ville være påkrævet for at tilvejebringe det fornødne saglige grundlag for bedømmelsen af, om en dekort efter de pågældende kommuners økonomiske forhold ville være rimelig, og i bekræftende fald hvilken størrelse dekorten burde have.

Voldgiftsretten ser derfor ingen anden udvej, end at man lader dekorten bortfalde, men at retten optager spørgsmålet og tager stilling dertil efter stedfunden undersøgelse af samtlige i betragtning kommende økonomiske omstændigheder.

Det fremhæves, at retten under det forestående arbejde med revision af loven ikke vil se noget fingerpeg imod betimeligheden af en fremtidig dekortordning i den omstændighed, at der i et eller flere overgangsår ikke har været nogen dekort, men vil føle sig fuldstændig frit stillet i så henseende, og at retten under sine overvejelser ikke blot vil tage hensyn til de forskydninger, der siden lovens ikrafttræden har fundet sted i de økonomiske forhold kommunerne imellem og disse forskydningers indvirkning på grundlaget for udligningsberegningen, men også til den stærke forøgelse af skattebyrden i Gentofte kommune som følge af den stedfundne stigning i skatterne til Københavns amtskommune og til de forventede virkninger af en ny hovedstadsordning, såfremt en sådan forinden måtte blive gennemført, herunder til Gentofte kommunes mulige merudgifter som følge af kommunens tilslutning til et omegnskommunernes forbund i overensstemmelse med hovedstadskommissionens flertals planer.“

I overensstemmelse med denne udtalelses indhold gennemførtes på rigsdagen en lov, hvorefter fristen for afgivelse af voldgiftsrettens endelige udtalelse til indenrigsministeriet blev udskudt til udgangen af året 1948, således at forslag til revision af loven skulle fremsættes senest i den ordinære rigsdagssamling 1949—50.

Efter at retten senere på ny havde drøftet spørgsmålet om betimeligheden af på daværende tidspunkt at søge en revision af udligningsordningen gennemført, nåede man